

llista, crec que em donarà el paper d'“Hos-
teler”, un home d'uns cinquanta anys. A en
Joanet de cala Toia, com que fa tanta mala
cara i es molt alt i prim, penso que el farà
fer de “Municipal”. A ell li posarà un bigo-
tis molt gros i a mi un coixí a la panxa per
a semblar més gras encara. Eh, pare que di-
vertit! Eh, que farà riure! Em fa una il·lusió
arribar a fi de curs!

—Sí, noi, sí. El teatre és molt divertit;
però algunes vegades...

—Què passa algunes vegades?...

—Res, fill, res: si convé ja te'n parlaré
més endavan.

—Com vulguis. Però, eh, que bé, pare?
Serà la primera vegada que tindrè força
“paper”!

—El tenir força “paper” com tu dius, no
és lo principal. El més important és que el
“paper” que et donin (sigui petit sigui gros)
l'interpretis bé, hi posis ànima.

—Però és que jo...

—Et comprenc, home. No veus que el pare
ha tingut la teva edat? Ja li pots dir al se-
nyor mestre que t'hi deixo sortir en aquest
sainet. —Visca, pare! Gràcies. Que content
que em fas!

—Jo mateix, quan acabis de fer els deures
del col·legi i d'estudiar les lliçons, t'ajudaré
a assajar i a repassar el “paper”.

—Molt bé, pare. Penso que, de content
que estic, encara estudiaré amb més afició
que abans.

—Així ha d'ésser, noi. El veritable aficio-
nat al teatre ha d'estudiar i s'ha d'imposar
una altra obligació que el rest de les perso-
nes: la de robar hores al dormir o sacrificar
divertiments per a dedicar una estona cada
dia a l'estudi del seu “paper”, a documenta-

ció teatral o a col·laborar amb els companys
d'Agrupació.

—Sí, pare. Però sacrificar-se així dona gust.

* * *

Baix l'educació del seu pare, aquell mar-
rec de tretze anys s'ha convertit en un jove
que ha anat infiltrant, primer en els seus
estudis i ara en el treball, l'afició al teatre.
Ha arribat a ésser una de les primeres figures
de l'Agrupació. Apren el diàleg amb facilitat
i puleix a casa seva la psicologia del personat-
ge que interpreta amb molta cura. No deixa
res a l'improvització. Assisteix amatent a tots
els assaigs si una força major no li en priva
i ajuda al Director en la seva tasca sense pos-
sar-li mai al davant l'amor propi ferit per les
naturals advertències. En fi: s'ha convertit en
un “gairebé” perfecte aficionat.

Encara que sigui una llàstima, si al nostre
personatge no li hem pogut treure de moment
aquest “gairebé” és degut a que no ha sabut
vèncer una de les causes que solen fer em-
passagar al bon aficionat.

Però deixem que, una vegada més, sigui
el seu pare qui l'orienti i l'ajudi a passar
aquest mal moment:

—Pare, aquesta situació no l'aguanto més.

—Què et passa, noi, què et passa?

—Què vols que em passi; el mateix de
cada vegada, des de fa algunes obres.

—Altra vegada aquell company?

—El mateix. Jo sempre he “lligat” amb
tothom; però a ell no sé què li hauré fet.
D'ençà que en aquella obra li donaren el
“paper” principal i més tard passà a ésser un
element directiu de l'Agrupació com jo, m'ha
vingut fent la vida impossible. Si segueix
com fins ara, acabaré per deixar el teatre.

—Si no et veus en cor de lluitar amb tu ma-

Una afición no es un simple recreo. No es solamente un descanso momentáneo, necesario para soportar el trabajo y en este sentido, hay que distinguirla de lo que se llama deporte. No se trata sólo de ejercitar el cuerpo en lugar de la mente, sino de ejercitar el resto de la mente, cosa hasta abandonada en nuestros días.

CHESTERTON.